

1.

MANDAG 12. JUNI

Manden med fipskægget holdt diskret øje med omgivelserne, alt imens han førte hånden ned til pistolen i stropen under jakken. Bare for en sikkerheds skyld. Den var selvfølgelig, hvor den skulle være, men selv den mest hårdkogte havde sine pinlige tvangshandlinger.

De fire mænd i den stjalne stationcar betragtede kvarteret med en blanding af ærefrygt og afsmag, mens føreren af bilen sneg sig gennem kvarteret i luntetrav, skiftevis med et vagtsomt blik på omgivelserne og et hastigt blik på den elektroniske vejviser, som med usvigelig sikkerhed dirigerede dem mod målet. De var udenfor deres naturlige habitat, og det gjorde den utrygge. Indbrud i huse på landet langt fra alfarvej og de nærmeste naboer var der-

imod et trygt og kendt rutinejob, som de alle havde mange af på cv'et.

På bagsædet pegede lederen af gruppen på en af villaerne og fik et bekræftende nik fra manden med fipskægget. Chaufføren parkerede diskret i passende afstand. En forbipasserende kat fornemmede instinktivt, at de var dårligt selskab og fortrak om bag det nærmeste hus.

Indenfor kastede husets ejer et fraværende blik ud på den nedgående sol, der hang lavt over horisonten og hvis rødlige skær badede det stille villakvarter i et næsten sydlandsk lys. Flere af de store, hvide funkisvillaer på vejen kunne med lidt god vilje være henlagt til et middelhavslandskab, som man læser om det i romanerne. Hedt. Passioneret.

Når sandheden skulle frem, dyrkede beboerne i området snarere det distancerede og stilige. Det vidste han bedre end nogen anden. Hvis der var nogen passion, var den foregøglet. Her lod man ikke følelserne løbe af med sig. Her var ingen ægteskabelige dramaer, bitre nabo-tvister eller korsikanske vendettaer. I hvert fald ikke officielt. Diskretion var vel en æressag, og skandaler *com il faut* blandt de lokale velhavere.

Udenfor bevægede den lille gruppe sig hen mod den tilbagetrukne ville på den lille sidevej. En villa, som gjorde en dyd af det diskret underspillede, men bag hvis beskedne og kubistiske ydre skjulte sig et kvadratmetertal væsentligt over gennemsnittet, for ikke at tale om den ægte Matisse i dagligstuen. Men de besøgende var hverken ejendomsmæglere eller kunstkere og kun ude efter de

lettere omsættelige varer, som de ad omveje havde fået et tip om, og som var deres mål denne dag.

Måske ville de trods alt have hævet et øjenbryn eller to, hvis de fik at vide, at værdierne i huset overgik en gennemsnitlig årsløn med noget, der lignede en trecifret faktor. Men dette var ikke et glamourøst kup i bedste Hollywood-stil, blot godt håndværk indenfor faget. Hurtigt ind og ud og samme dag aflevere tyvekosterne hos deres kontaktperson, som havde sagt god for at modtage dem.

Et vrissent udbrud fra manden med fipskægget fik dem også hurtigt til at fokusere på opgaven i stedet for de åbne garager med underspillede luksusbiler og flamboyante sportsvogne side om side.

Inde i huset havde familien bænket sig om tv'et i den traditionelle stil, der ellers var gået af mode hos det alt-overvejende flertal af danske familier.

”Kommer du, Henrik?”

Kvinden i huset kastede et blik i retning af sin mands kontor, der lå på den anden side af gangen, og som efter fast regel var hans domæne og forbudt område for resten af familien.

”Ja, ja, øjeblik,” lød svaret med kun en svag snert af irritation over den påtrængende forstyrrelse, ”jeg skal lige...”

I samme øjeblik rev en uventet og højest uvelkommen larm fra den brudte yderdør dem ud af familieidyllen og den vildfarelse, at de i kraft af medfødt lykke eller kostbare alarmer var hævet over den primitive vold, som blev mange ofre for hjemmerøverier til del.

"Be seated!"

Den indtrængendes stemme bar en udefinerlig accent, og den store moustache og den slidte læderjakke afslørede et sted og en kultur, hvor dette ikke længere var håbløst umoderne, men tonefaldet og pistolen i hans hånd lagde ikke op til nogen kulturberigelse udover et indblik i de mørkere sider hos hærgende vandaler. Nogle ville tilskrive den lemfældige maskering eller mangel på samme skødesløshed og manglende professionalisme, men det hang nok snarere sammen med, at de besøgende regnede med at være ude af landet relativt hurtigt og ikke så behov for særlige forholdsregler i så henseende.

"Ok." Familiefaderen var trådt ud i gangen med hænderne strakt op i en opgivende, men tilstræbt venlig gestus. *"Take what you want."* Tag, hvad I vil have. Gå med fred, hvis I skåner mig og mine. Enhver familiefar ville have sagt det samme.

En anden af de indtrængende, som var iført en slidt denimjakke og udstyret med fipskæg, et diskret ar over den ene kind og en ørn tatoveret på halsen, gennede hele familien ud på midten af gulvet i dagligstuen.

Hvis man havde set familien i andre omgivelser, ville man næppe have bemærket dem, udover det åbenlyse look, som lå godt over gennemsnittet, og som de to teenagepiger så åbenbart havde arvet fra deres mor, og det tøj, som ikke helt var *haute couture*, men alligevel langt fra var stangvarer, og de smykker og det diamantbesatte ur, som nok prismæssigt matchede en eller andens årsløn. Den rædsel, som spejlede sig i ansigterne, og som de tappert

forsøgte at undertrykke, havde de imidlertid til fælles med ethvert offer i samme situation.

Manden med overskægget, hvis kropssprog og tonefald identificerede ham som lederen, gav et par kortfattede ordrer til to yngre medløbere, som endnu ikke havde foretaget sig noget, og den ene gik hen mod familiens nyanskaffede fjernsynsanlæg, som tydeligvis var deres primære mål, mens den anden forlod stuen, formodentlig for at tage en hurtig sondering i huset, bærende en sportstaske over skulderen. Efter en tid, som utvivlsomt forekom de forsamlede længere end den reelle varighed, vendte han tilbage, tydeligt ophidset og euforisk snakkende. Gruppens leder vekslede et par ord med ham og kastede et hurtigt blik i den medbragte sportstaske, før han vendte sig mod den forsamlede familie.

"Take what you want, but leave," familiefaderen så på lederen med ord, der lød servile.

Hans øjne var mørke, og i dem sporedes ikke kun frygt, men også noget andet og nødtvungent behersket, som man ikke umiddelbart ville have forbundet med den nyrige slipsedreng, som naboer og venner i det skjulte betragtede ham som. Svedpletterne under armene på den hvide skjorte overdøvede imidlertid hans formørkede blik. Han var bange. Det kunne alle se. Men han var også vred.

Lederen nikkede umærkeligt og gjorde mine til at gå, da den fjerde med fipskægget, som i første omgang havde gennet dem sammen på stuegulvet, tog ordet.

"*I want her,*" lo han og pegede på den ældste af døtrene, som af udseende næppe var en dag over seksten. "*You said to take what we want. I want her.*"

"Jeg vil have hende." Selv en, som var ukyndig i engelsk kunne tyde hans lystne latter og sjofle blik.

"*No!*" familiefaderen trådte frem og stillede sig mellem den fremmede og sin datter, hvis ansigtskulør nu var næsten lige så blegt som den t-shirt, hun bar og som i aftenens ubehagelige lys udstillede lidt for meget af hendes begyndende kvindelige former.

Den fremmede slog instinktivt ud, og pistolskæftet ramte faderen på øjenbrynet, der flækkede. Han vaklede tilbage, fortunlet, men stadig ved bevidsthed. Han bøjede sig forover, kunne mærke mavesyren, men undertrykte impulsen. Dette var ikke tiden til panik. Han rejste sig langsomt og betragtede de indtrængende, som forsøgte han at se ind i deres sjæle.

"*Haide! Kom!*"

Lederen af gruppen gjorde endnu engang tegn til, at de skulle se at komme af sted, men hans næstkommanderende var ikke til sinds at lytte.

"So..." han greb pigen i armen, mens han holdt pistolen rettet mod faderen, enten provokeret af dennes modstand eller høj på den følelse af magt, som en ladet pistol har givet ethvert udskud siden tidernes morgen, "*you don't want me to fuck her... Then fuck her yourself!*"

Faderen rystede fortunlet på hovedet, mens han forsøgte at samle både sine tanker og sine følelser. Mavesyren trængte sig igen på, og han kunne smage den i hal-

sen, men undertrykte endnu engang impulsen. Skjorten var nu gennemblødt af sved.

"No..."

Den fremmede rettede pistolen mod pigen og gjorde en sigende bevægelse med den, som uden enhver tvivl havde adresse til hendes tøj. "*Take it off.*"

Hun rystede forskræmt på hovedet, mens hendes mor forsøgte at forhindre hendes lillesøster i at græde og tiltrække sig unødigt opmærksomhed.

"*Take it off!*"

Manden med fipskægget greb fat i pigens trøje og rev hårdt i den, så syningerne sprang. Pigen begyndte langsomt at tage sin t-shirt af, mens hun så rådvild og angst på skiftevis sin far og den fremmede. Han fiskede en mønt op ad lommen og kastede et hurtigt blik rundt på de forsamlede, før han igen fokuserede på pigens far.

"*You first or me first, then? Heads or tails?*"

Faderen rystede blot på hovedet.

"*I'll take heads, then,*" den fremmede trak på skuldrene og kastede mønten op i luften med den ene hånd, mens han med den anden holdt pistolen fast rettet mod pigens far. Han greb mønten, kastede et hurtigt blik på den og holdt den op foran faderen.

"*After you, sir!*" smilede den fremmede og brød derefter ud i latter. De andre indtrængende forholdt sig afventende, hvad enten det skyldtes, at de fandt situationen underholdende, eller at en hastig *cost-benefit* afvejning lod forstå, at det var bedre at være en levende medskyldig end en død helt.

Tydeligt irriteret over faderens vægren stak manden med fipskægget pistolen op i ansigtet på ham.

"Now! Take your clothes off too."

Faderen rystede på hovedet og tog et skridt frem mod den fremmede, men standsede, da denne stak pistolen op under hagen på ham.

Manden med fipskægget vendte sig igen mod pigen og gjorde mine til at ville hive hendes bukser ned.

"Aşteaptă!"

Familiefaderens udbrud efterlod et øjeblik de indtrængende som forstenede.

"Aşteaptă! Vent!" Han rettede blikket mod lederen med overskægget og vinkede ham hen til sig, mens han sammenbidt fortsatte på dennes modersmål, "Ved I egentlig, hvem vi er?"

Han sænkede sin stemme til en hvisken, og den indtrængende gruppes leder bøjede sit øre mod ham, mens hans ansigtsfarve fadede væk, og hans blik begyndte at flakke.

"Haidi! Kom!" Manden med overskægget rejste sig hastigt og gjorde tegn til de andre. Hans stemme dirrede og havde mistet den selvsikkerhed, som den havde haft, da de trængte ind i huset. Hånden med pistolen rystede en anelse.

"Acum! Nu!" Han pegede på sin næstkommanderende med fipskægget, men denne rystede på hovedet.

"Nu!" lød det igen, og nu rettede han pistolen mod den anden. Selv for den, som ikke kunne sproget, var beskeden ikke til at misforstå, ej heller kropssproget og den

begyndende panik i lederens øjne. Men manden med fipskægget var ikke til sinds at tage imod ordrer, eller også var han selv efter mange år i gamet dårlig til impuls-kontrol. To skud faldt i hurtig rækkefølge. Den ene knuste terrassevinduet, den anden strakte manden med overskægget til jorden. Sekunder efter flygtede de resterende tre alle ud af huset.

Den ældste af pigerne begyndte at græde, og den angst, hun havde gennemlevet, og som i situationen havde holdt hende i et lammende greb, slap nu fri og gennemrystede hendes krop. Hendes far gik hen og lagde armene om hende.

”Rolig nu, min skat, der sker ikke mere.” Han kastede et blik på liget i dagligstuen, hvis blod allerede farvede deres bestemt ikke billige tæppe rødt, mens lyden af en bil, som gassede op, nåede deres ører og ikke så længe efter blev fulgt af sireners hulen.

”Hvad sagde du til dem?”

Pigen, der klyngede sig til sin mor, forstod, at noget var gået hende forbi, men hendes mor rystede blot umærkeligt på hovedet mod pigernes far.

”Ingenting, min skat. Slet ingenting.”

Sekunder efter entrede politiet den åbne dør og fandt en rystet, men tavs familie og en meget død hjemmerøver meget langt hjemmefra.